

Exodus Židů z Egypta: kdo oklamal Mojžíše

Exodus Židů z Egypta, jejich putování pouští a jejich touha přijít do zaslíbené země jsou popsány v Bibli. Zdá se, že tento biblický příběh je poměrně jednoduchý, ale skrývá mnohá tajemství, záhady a vyvolává mnoho otázek. Vzdálenost z Egypta do zemí Izraele není podle geografických měřítek příliš velká.

Proč tedy trvalo čtyřicet let, než ji Mojžíšův lid překonal? I v té době se to dalo projít mnohem rychleji. Z nějakého důvodu trvalo odvedení stejných Židů do egyptského zajetí mnohem kratší dobu než návrat zpět? A obecně, jaké zázraky vykonal Mojžíš na poušti a co se stalo předtím, jaké egyptské rány byly seslány a proč egyptský faraon potřeboval Židy natolik, že je pronásledoval až k Rudému moři? Jaká tajemství skrývaly egyptské chrámy?

Mnoho záhad minulosti bylo objasněno prostřednictvím vědomého snění. Bylo tedy možné vidět, co se událo v té vzdálené době.

...Na obzoru se rozbřesklo světlo. Jeho záblesky již pronikají temným sametem oblohy třpytící se hvězdami. Hle, už vytrhávají z oparu písečné duny a zdi starobylého chrámu. Pokrývají je tisíce hieroglyfů vytesaných do kamene a postavy zamrzlé v čase. „*To jsou nápisy starověkého Egypta,*“ problesklo mi vědomím. Ale tady se přede mnou ukázal vchod. Zdálo se, že jeho obrovský otvor stoupá k obloze.

Obrovské Slunce pomalu vychází. Okraj jeho červeného disku se chvěje v ranním oparu. A hle, černý otvor ve zdi chrámu se rozzářil jeho světlem. A tam, v hlubině, se objevila majestátní kamenná postava. Zabírá celý otvor až ke kamenným klenbám stropu. Sluneční světlo pomalu klouže po jejích chodidlech, stehnech, hrudi a nakonec stoupá k jejímu obličejí. Zadumaná kamenná tvář s úzkým plnovousem a obrovskou korunou s dvojitým vrcholem osvětlená světlem. „*Toto je starověký egyptský bůh Amon,*“ podotkl vnitřní hlas. Slunce svítí na jeho tvář jasněji a jasněji. Jako šustění se ze všech stran ozývala podivná neznámá řeč a nějaké nástroje zvonily úžasným zvukem. Z ničeho nic se melodie stala hlasitější a hlasitější. A pak se oči sochy zablýskly podivným leskem a všechno kolem mě zmizelo, a tvář ožila. Ještě okamžik a všechno se točilo v podivném víru a v popředí byla pouze Amonova tvář.

Když se vír rozplynul, ocitla jsem se ve zvláštní místnosti. Místnost vypadala jako fantastická vesmírná loď s obrovským oknem pokrývajícím celou stěnu. Amon se usmál a vstal z podivného sklápěcího křesla. Ukázal se jako obyčejný člověk. Ale na hlavě mu dál svítila podivná čelenka se dvěma vrcholky. Jak jsem pochopila, byla to jakási vesmírná helma.

Amon

V okně se objevila modrá Země. Amon vytáhl zpod lesklé helmy něco, co připomínalo zakřivené sklo, a ocitl se jakoby ve skafandru. Jeho tělo bylo od hlavy až k patě zahaleno do zlatého přiléhavého hábitu. Podíval se na podivný panel s nějakými nástroji a ucukl. Tady vidím, jak horečně tahá za nějaké držáky, mačká jakési páky.

A zase všechno kolem něj zmizelo jako v nějakém víru. Znovu se přede mnou objevila jen netečná tvář Amona a zazněla neznámá řeč. Nějak se to ve mně začalo překládat.

„Kdysi dávno jsme už na Zemi byli. Můj přítel Osiris zde zůstal po velké bitvě s temnými draky a já jsem potřeboval odletět zpět na naši planetu, která se nachází poblíž hvězdy Sirius. Poté, co jsem udělal svou práci, rozhodl jsem se vrátit, abych pomohl svému příteli a jeho ženě Isidě (Isis). Ale když jsem se přiblížil k Zemi, nechápal jsem, kde to jsem. V iluminátoru, jak říkáte tomuto okénku v lodi, byla Země, ale její parametry se změnily k nepoznání. Byla to Země i ne-Země zároveň. Přístroje mi řekly, že jsem v jiném časoprostoru, kterému říkáte budoucnost. Snažil jsem se to změnit, ale ukázalo se, že některé segmenty minulosti pro Zemi neexistovaly. S takovým fenoménem jsem se setkal poprvé. Stroj odmítl poslušnost a nevstoupil do jiné časové dimenze s tím, že... neexistuje. Nemohl jsem se ani

dostat do bodu, kdy jsem opouštěl Zemi při návratu na Sirius. Přístroje ukazovaly, že ani ten neexistuje. Část časového prostoru byla obrácena naruby podivnými silami, jako by ji sežrala černá díra. Ale taková díra by pohltila i Slunce, nemluvě o Zemi. Přístroje ukázaly přítomnost takové díry a udaly její souřadnice. Když jsem byl schopen prozkoumat tento objekt, ukázalo se, že je to podivná formace dvou stejných černých děr, které se snaží navzájem požírat a byly v této podivné rovnováze. Zároveň ‚nepožíraly‘ hustou hmotu kolem, ale monstrózně zkreslovaly časoprostor. Tento objekt je vám znám jako Nibiru. Také jsem si všiml, že na stejné oběžné dráze se Zemí, ale na druhé straně za Sluncem byla těžká planeta, která byla jen tak tak vyvážena Zemí a Měsícem. Když jsem se podíval na Zemi okýnkem, byl jsem také ohromen. Tady byly úplně jiné obrysy kontinentů, než jsem si pamatoval. Ale nedalo se nic dělat, musel jsem jít dolů a přistát. Země Osirise byla na kurzu, i když z nějakého důvodu majáky pyramid nefungovaly a nevysílaly signály. Ale odněkud z boku se mihl záblesk, po chvíli se moje loď zachvěla, ale vydržela. Útok ze Země??? Ale kdo by to mohl být?

Ano, jak se všechno změnilo. Úder zaznamenaly přístroje z nevelkého kopce, kterému říkáte hora Sinaj. S obtížemi po tomto útoku se mi ještě podařilo přistát v poušti za pyramidami. Loď zasažená mě neznámou zbraní vjela hluboko do písku. Šel jsem směrem k pyramidám a Sfinze, abych našel přítele Osirise. Nějací malí lidé v parukách z jehněčí kůže se při mém příchodu okamžitě rozprchli. Přišel jsem ke Sfinze, ale vchod do ní byl zablokován. Všechno se tu změnilo. Pyramidy nefungovaly a proměnily se v mrtvé stavby. Snažil jsem se zavolat Osirisovi přes speciální zařízení. Bylo ticho... Konečně jsem zaslechl slabý signál z očí Sfingy a v přístroji se objevil Osiris. To, co mi řekl, bylo naprosto šokující. Ukazuje se, že podle pozemských měřítek uplynulo od našeho rozchodu více než milion let. A on a jeho žena jsou nyní v jiném časoprostoru. A na Zemi hospodaří podvodníci z Nibiru, kteří umístili celou planetu za Slunce a své stanice na Zemi. Byli to oni, kdo zasáhli mou loď ze Sinaje, kde je jejich velká stanice. Ale pak jsem se sám cítil špatně. Oblek nepomáhal. Tělo strašně ztěžklo. Osiris mi pomohl otevřít portál do jeho světa a řekl, že je pro nás nyní velmi těžké být na této planetě v jejím hustém stavu. Podvodníci z Nibiru, což jsou Nifilim či Anunnaki, učinili Zemi neobyvatelnou, v našem chápání. Zde nyní mohli přežít pouze nevyvinutá hustší zvířata a lidé s nimi smíšené geny. A se zvířaty je smíchali ti samí Anunnaki. Objevivši se v jemnějším paralelním světě Země jsem se konečně setkal s Osirisem a Isidou. Zde byli všichni, kteří zůstali na Zemi po příchodu Nibiru (viz další témata webu). Tento svět nazýváte Šambala.

Začali jsme přemýšlet, co podniknout, ale jak jsem pochopil, Anunnaki zde byli silně zakořenění. Osiris tvrdil, že obecně je příliš brzy na vyřešení problému kvůli nemožnosti vyhnat Anunnaki od krystalu na hoře Kailás v Himalájích.

Osiris mi řekl, že jeden z těch, kteří přišli s námi, se inkaroval na Zemi. Nyní se jmenuje Ramses. Je to král nebo faraon současné země na Nilu. Řekl také, že měl

velké problémy s lidmi, které si vybrali Anunnaki pro své experimenty. Zdá se, že kdysi dávno je jiní faraoni přitáhli ze strany téže hory Sinaj jako otroky, také pod vlivem Anunnaki.

Byl jsem ohromen víc a víc. Tento svět byl obýván otroky, otrokáři a podobně. Jak hluboko klesl!!! K tomu docházelo pouze na nejnižší rozvinutých planetách.

Osiris, jak se ukázalo, nemohl Ramsese kontaktovat, protože všichni Siriané, když byli vyhozeni do jemnohmotného světa, dostali nějaký druh ozáření, a od té doby se mohli lidem zjevovat pouze ve snech nebo když lidé sami mohli částečně překonat bariéru mezi světy. Osiris přicházel k Ramsesovi ve snech, ale jakási zařízení Anunnaki, která byla v paláci, po probuzení vymazala jeho paměť, takže bylo téměř nemožné se s ním spojit. Tato role nyní byla přidělena mně, protože jsem právě přiletěl a nedostal toto ozáření. Nějakou dobu proto mohu být v jejich (lidském) hustém světě.

Podařilo se mi kontaktovat Ramsese, když nebyl v paláci, ale odjel na svém voze dále od města. Přišel jsem k němu, což ho docela vyděsilo. Skutečně, vždyť byl ve srovnání s námi velmi malý, jako všichni lidé. Sotva mi sahal k bedrům. A přesto musím říct, že měl odvalu a neutekl, a navíc mě chápal a přicházel na stejné místo se mnou komunikovat.

Tady mi začal stavět dům, abych si v něm mohl odpočinout. U vás to nazýváte chrámem.

Při kontaktu s Ramsesem jsem mu vyprávěl o nás, o Siriu a o starověké zemi na severu, kterou nazýváte Hyperborea, o Atlantidě, o Osirisovi a Isidě, o těch zařízeních a mechanismech, které byly v pyramidách a ve Sfinze.

A on mi vyprávěl zvláštní příběh o Židech, právě o tom lidu, který si Anunnaki vybrali pro své experimenty a který byl hnací silou jejich zájmů na této planetě.

Ukázalo se, že vůbec nevěděl o jejich zapletení s těmi Anunnaki, kteří se usadili na Sinaji, vůbec o nich neslyšel. Ale Židé zaplavili jeho zemi, obchodovali na trzích, směňovali peníze, podváděli, kupovali a přeprodávali potraviny a věci a profitovali z toho. Všude se stávali prostředníky, ale vždyť i bez nich by se obešli. A jeho lid by byl více prosperující, a tak všichni tito Židé táhli k sobě. Tak si posteskl Ramses. A nadto se v jeho paláci objevil jistý příbuzný zatraceného kacířského faraona Achnatona, který o sobě tvrdí, že je také vzdáleným příbuzným samotného Ramsese. Navíc tento pološílený stařec požaduje od Ramsese, aby osvobodil Židy z otroctví. ‚Jakého otroctví?‘ Ramses znovu zanaříkal. ‚Židé už dávno nejsou otroci, dávno si vykoupili svobodu, nakoupili statky pro své komunity a já je vůbec nedržím. Ať si jdou na všechny čtyři strany... Toho šílence Moišu, jak mu Židé říkají, bych už dávno vyhnal nebo popravil za podvod, ale vždyť on je prostě šílený, když se považuje za mého příbuzného. Uvědomil jsem si, že má mezi Židy jakousi autoritu, možná se mu podaří je dostat z Egypta,‘ řekl mi Ramses.

Navíc u Židů začala nějaká epidemie. Rozšířila se na egyptské mladé, ale mezi Židy jí trpěli hlavně staří lidé.

Právě tyto nemoci se pak ve vaší bibli zaznamenají jako egyptské rány, a zároveň začalo sucho a přišla jakási muška. Začal jsem chápat (hovoří Amon), o co jde. Ukázalo se, že Anunnaki ze Sinaje záměrně rozprášili nad Nilem nějaký druh virů a vajíčka hmyzu. Ale proč? Nikdo jejich Židy nadržel, oni sami nechtěli opustit své domovy a velmi výnosná místa. Jeden výkřik šíleného Moiši (u vás Mojžíše) k ničemu nevedl. Možná s pomocí nemocí Anunnaki chtěli, aby Židé opustili Egypt, zpět ke svým patronům. Ukázalo se však, že Židé také nic nevěděli o Anunnaki, ani tento Moiša. Všichni si mysleli, že je vede Bůh, který je pro něco vyvolil. Ukazuje se, že věřili, že tento Bůh trestá Egyptany za jejich utlačování. No to si myslí každý, kdo není hlavní národností ve státě, každopádně u vás na Zemi.

Pak se ale stalo neočekávané. Podivný stařík Moiša se dostal do důvěry některých kněží a nějak se mu podařilo odhalit některá tajemství. Nebo mu to možná ukázali Anunnaki. Tajně vstoupil do pokladnice a sebral nám některé nástroje a přístroje Atlantů, které jsme uchovávali. Byla tam hůl, která dávala vodu z podzemních vod v poušti, přinášela vodu z libovolné hloubky, a byla tam i hůl v podobě měděného hada. Její mechanismus vyléčil jakoukoli nemoc, stejně jako zlatý keř Atlantů, pod kterým bylo možné navázat kontakt s jinými světy. Stalo se to právě ve chvíli, kdy Židé shromáždili své vozy a na výzvu Moiši se rozhodli uprchnout před epidemií a muškou. Ramses byl velmi rád, že Židé konečně opustili jeho zemi.

Odchod Židů z Egypta

Když Židé překročili hranici království, dokonce při této příležitosti uspořádal hostinu. Ale pak věrný kněz ohlásil ztrátu. Ramses obratem poslal oddíly vojáků za Židy a osobně se vydal za Moišou. Dohonil je na břehu Rudého moře. A pak Moiša, pod vlivem Anunnaki, (jako by měl vizi Boha) použil hůl Atlantů. A moře se rozestoupilo a nechalo projít židovskou karavanu. V této době byl z planety za

Sluncem seslán kámen, proletěl jako kometa nad mořem a odtáhlo vodu pryč, a pak vlny s prudkou silou dopadly na přispěchavší faraonovy vojáky.

Po prostudování záznamů v poli planety jsem si uvědomil, že Anunnaki záměrně uspořádali představení s odchodem Židů ze zajetí, aby pro sebe získali věci od Atlantánů a Sirianů, které potřebovali z pokladnic faraona. Zároveň se rozhodli pokračovat ve svých experimentech s Židy. Ramses se vrátil, tak tak že neumřel ve vlnách moře. Přišel do mého domu (chrámu, který postavil) a požádal o pomoc. Musel jsem zasáhnout. Pokud tomu rozumím, Moiša tam začala dělat ‚zázraky‘ s našimi přístroji, vytahoval vodu, uzdravoval. To vše je dobré, uprchlíkům pomohl, oni za to nemohli. Ale byl již 10 dní od Sinaje, což znamená, že by předal všechna zázračná zařízení ‚Bohu‘ - Anunnaki. Cestou jsem ho potkal a požadoval vrácení relikvií. Pak jsem mu ukázal, že jeho Bůh je hrstka podvodníků, ale on nevěřil. Tak jsem vzal ty věci, které ukradl, a přenesl je do našeho jemnohmotného světa. Pro Moišu prostě zmizeli. Řekl jsem mu, že bude mít příležitost poznat, kdo je jeho Bůh.

Od té doby jsou relikvie uchovávány u nás, jak sám Ramses rozhodl. No a s Židy začal ještě jiný příběh. Anunnaki nemohli nic udělat s tím, že se zařízení vrátila svým majitelům v našem jemnohmotném světě a následně potrestali své ‚ovce‘ a jejich pastýře - Moišu. Rozpoutali písečnou bouři a v písku pouště svou technikou zakřivili prostoročas. Židé se tak dostali do časové a prostorové pasti. Začali bloudit pouští a nenacházeli z ní cestu ven. Toto trvalo čtyřicet vašich pozemských let. Mezi Židy se vystřídaly generace. Anunnaki to také potřebovali pro čistotu experimentu, jak byste řekli. Vždyť teď zůstali ti z Židů, kteří si už nepamatovali Egypt, kteří jen četli záznamy o příšerném zajetí a mukách židovského národa. Ale Moiša byla stále naživu. Chtěli jsme, aby viděl skutečné Anunnaki a řekl Židům pravdu, i jak bychom mu mohli prodloužit život. Anunnaki více než jednou poslali na Egypt další smršť a mstili se za to, že se jim nepodařilo získat nástroje Atlantů. Tyto smršť odnesly egyptskou úrodu do pouště. A tam padala ‚mana z nebe‘ pro pokusné subjekty. Takže je Anunnaki občas i ‚nakrmili‘.

Ale stalo se, Moiša konečně narazil na Sinaj a Anunnaki na něj čekali. Vytvořili přeludový obraz Boha (holografický) a další speciální efekty, jak u vás říkáte. A prostřednictvím tohoto přeludu dali Moišovi desky Zákona. Moiša se radoval jako dítě a křičel na mě, že jeho Bůh je pravý. Byl tak šťastný, že upustil svou hůl do skal a nevšiml si toho. Desky přinesl svým soukmenovcům, ale k večeru začal shánět hůl, protože už byl starý a bez ní se mu těžko chodilo.“

„Podívej,“ pokračoval Amon. A pak jsem upadla do jakési prázdnoty. V pořadí se objevila temnota noci. Tu a tam se povalovaly holé kameny. Mezi kameny šplhá nějaký starý muž v roztrhaných šatech. „To je Moiša,“ uslyšela jsem znovu Amonův hlas. Hledá něco mezi kameny. Hle, šplhá výš a výš a vchází do jeskyně. Odtud proudí podivné jedovaté zelené světlo. Moiša pravděpodobně zapomněl na hůl a vešel do světla, rozhodl se, že znovu uvidí Boha.

Ale v dálce bylo něco divného. Hluboko do jeskyně pronikl obrovský kovový disk. Na jeho žebrech hořela podivná zelená světla. Disk neustále rytmicky bzučel, ale i přes hluk byly slyšet podivné zvuky nesrozumitelné řeči. Moiša přišel blíž a začal se modlit k Bohu směrem k tomuto železnému stroji. Ze tmy vystoupila postava s velkou hlavou v těsné šedé kombinéze. Její oči se bez mrknutí třpytily nad tenkými, štěrbinovitými ústy. Postava se přiblížila k Moišovi, který vykřikl hrůzou. Amon opět promluvil. „Vidíš, tohle je Anunnaki, vysmívá se Moišovi, říká, že je Bůh.“ Tady mluví pravdu. Nemá důvod ho podvádět. Sám mu vše řekne, protože Moišu už nepotřebují, vše už udělal podle jejich plánu. Ale Moiša chce utéct, chce všechno říct svým soukmenovcům. Najednou Anunnaki natáhl k Moišovi nějaký tenký předmět, podobný trubici. Ještě okamžik a zelenožlutý paprsek zasáhl Moišu na místě. Jako by se nic nestalo, Anunnaki se vrátil ke svým vlastním a pokračovali v „konverzaci“.

„Tak to dělají Anunnaki se svými ‚vyvolenými‘, když je už nepotřebují. Dělají to tak se všemi, jako s materiálem, s věcí, se svými zdroji, jak vy byste řekli.

Bohužel, stále to dělají svým vyvoleným a všem ostatním, vám všem, ale vy je můžete alespoň nepovažovat za Boha. Toto je první krok na cestě k osvobození...“

Znovu se vše najednou začalo otáčet v podivném víru a nyní z tváře sochy Amona sklouzla skvrna slunečního světla a vrhla se někam nahoru...

Zapsala Valeria Kolcova 08.12.2013